

ΣΑΛΠΙΣΜΑ

Segui il tuo corso,
e lascia dir le genti!

για την προλεταριακή
ταξική αυτονομία!

Φυλλάδιο των
Συντρόφων Διεθνιστών
No. 2 Άνοιξη 2014

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ!

Από εφέτος τον Ιανουάριο οι κρατούντες έχουν χαλάσει τον κόσμο με τις γιορτές για την επέτειο των 100 χρόνων από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Περιττό να λεχθεί ότι αυτό που λησμονείται περισσότερο είναι ότι ο ιμπεριαλισμός αποτελεί την ουσιαστική αιτία αυτής της μαζικής σφαγής. Απεναντίας, ο κλαυθμός και οδυρμός περί μιας γενικής και αόριστης «καταστροφής του αιώνα» συνοδεύεται από ένα πλήθος εθνικιστικών μύθων. Επ' αυτού η αχαλίνωτη φαντασία δεν εξαντλείται μονάχα σε επίπεδο πολιτικής ιστορίας. Ταυτόχρονα, ακόμη και οι αστοί σχολιαστές έχουν αρχίσει να επισημαίνουν με αμηχανία τις ομοιότητες της ιστορίας με τους σημερινούς κλυδωνισμούς της παγκόσμιας πολιτικής. Πράγματι, υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι το διεθνές παιχνίδι εξουσίας των κρατούντων για μια ακόμη φορά αποκτά μια μοιραία δυναμική. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν η πρώτη παγκόσμια διαμάχη από ενάρξεως του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού. Ήταν ένας πόλεμος διαφορετικός από κάθε προηγούμενο. Ο πόλεμος αυτός δεν έγινε απλώς για την διευθέτηση κρατικών συνόρων. Ήταν ένας ολοκληρωτικός πόλεμος, ένας πόλεμος

Σε ολόκληρο τον κόσμο η τράπουλα ξαναμοιράζεται καθώς άνοιξε και πάλι η όρεξη των μεγάλων δυνάμεων για την απόκτηση μιας θέσης ισχύος μέσα στο ιμπεριαλιστικό σύστημα κυριαρχίας. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η σύγκρουση στην Ουκρανία είναι μια σημαντική στιγμή σε μια μακρά διαδοχή πολεμικών συγκρούσεων.

εξοντώσεως, μια πάλη μέχρι θανάτου μεταξύ αντιμαχόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που ήταν αποφασισμένες να εκμηδενίσουν την οικονομική και στρατιωτική ισχύ των αντιπάλων τους. Ξεκίνησε μέσα σε ένα κύμα εθνικής ευφορίας το οποίο προκάλεσαν οι αντιμαχόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να βάλουν τους προλετάρους να πολεμήσουν για την πατρίδα ή για τον «βασιλιά της χώρας». Κόστισε την ζωή άνω των 20 εκατομμυρίων ανθρώπων. Τερματίστηκε τελικά από τις εργατικές επαναστάσεις στην Ρωσία και την Κεντρική Ευρώπη. Όμως, το διεθνές κύμα των εργατικών εξεγέρσεων που έθεσαν τέρμα στον πόλεμο, δεν μπόρεσε δυστυχώς να βάλει τέρμα και στον καπιταλισμό, του οποίου οι κτηνώδεις ορέξεις πόρρω απείχαν από το να έχουν ικανοποιηθεί. Η σταλινική αντεπανάσταση στην Ρωσία, η άνοδος του φασισμού και η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 δεν ήταν παρά βαθμίδες αυτών των μοιραίων εξελίξεων, οι οποίες τελικά οδήγησαν στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο με τα πάνω από 70 εκατομμύρια θύματα. Όλα αυτά θα

πρέπει να ληφθούν υπόψη προτού εξετάσει κανείς τα γεγονότα στην Ανατολική Ευρώπη και ειδικά στην Ουκρανία.

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Σπανίως έχει πέσει κανείς τόσο έξω όσο ο πολιτικός επιστήμων Φράνσις Φουκουγιάμα, ο οποίος προέβλεψε το «τέλος της Ιστορίας» μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Μπλοκ. Η πολυπολική παγκόσμια τάξη που αναδύθηκε το 1989 όχι μονάχα δεν οδήγησε σε μια νέα «εποχή ειρήνης και ανάπτυξης», όπως διακήρυξε ο Τζωρτζ Μπους ο πρεσβύτερος, αλλά σε μια συνεχή όξυνση των ιμπεριαλιστικών εντάσεων και συγκρούσεων. Σε ολόκληρο τον κόσμο η τράπουλα ξαναμοιράζεται καθώς άνοιξε και πάλι η όρεξη των μεγάλων δυνάμεων για την απόκτηση μιας θέσης ισχύος μέσα στο ιμπεριαλιστικό σύστημα κυριαρχίας. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η σύγκρουση στην Ουκρανία είναι μια σημαντική στιγμή σε μια μακρά διαδοχή πολεμικών συγκρούσεων (Κοσσυφοπέδιο, οι δύο πόλεμοι στον Περσικό Κόλπο, Αφγανιστάν, Συρία κτλ.). Η ανάληψη της κατοχής της Κριμαίας από τον Πούτιν αποτελεί αναμφισβήτητα μια απάντηση στους δυτικούς ελιγμούς που αποσκοπούν να βάλουν την Ουκρανία μέσα στο δικό τους μπλοκ. Στην περίπτωση της Ουκρανίας μιλάμε για την ταμπακιέρα. Η χώρα παίζει κεντρικό ρόλο τόσο στα σχέδια της Ουάσιγκτον όσο και της Μόσχας. Επί χρόνια η Ρωσία έχει εργαστεί επιμελώς για να προσεταιριστεί όλο και πιο στενά τα πρώην κράτη-δορυφόρους της διαμέσου σύναψης εμπορικών συμφωνιών, ενώ προσπαθεί επίσης να δημιουργήσει έναν οικονομικό χώρο με την δική του πολιτική άμυνας και ασφάλειας, την λεγόμενη Ευρασιατική Ένωση. Η Ρωσία, κυρίως χάρη στον γεωστρατηγικό έλεγχο που διαθέτει σε σημαντικές πρώτες ύλες και ενεργειακές οδούς, θα μπορούσε να αποτελέσει ένα τρομερό αντίβαρο στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ασφαλώς, στην σημερινή αναμέτρηση γίνεται πολύς λόγος περί «εδαφικής ακεραιότητας» και την «εθνικής αυτοδιάθεσης», αλλά είναι δύσκολο να αποκρυφτεί το γεγονός ότι η σύγκρουση που λαμβάνει χώρα στην Ουκρανία είναι πρωτίστως ένας αγώνας μεταξύ ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, ο οποίος διεξάγεται και από τις δύο πλευρές με την λήψη όλο και πιο επικίνδυνων μέτρων. Στην εποχή του ιμπεριαλισμού, του ανωτάτου σταδίου του καπιταλισμού, οιοδήποτε αίτημα διεκδίκησης «εθνικών δικαιωμάτων», ανεξαρτήτως υπό ποιο πρόσχημα, κάτω από ποια σημαία ή με βάση ποια δικαιολογία προβάλλεται, είναι κατ' ανάγκη μέρος του ενδοϊμπεριαλιστικού παιχνιδιού εξουσίας. Ωστόσο, η Ευρώπη δεν είναι το μοναδικό μέρος στο οποίο οι ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις εκδηλώνονται σφοδρά. Δίχως να λησμονούμε τα

δεινά που υφίσταται ο κόσμος στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στην Συρία, στο Νότιο Σουδάν, στην Γάζα, στο Μάλι και στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, για να αναφέρουμε τις πιο γνωστές περιπτώσεις, η σφοδρότερη κούρσα εξοπλισμών από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου έχει ξεσπάσει στην Ασία. Η Κίνα έχει οκταπλασιάσει τις πολεμικές της δαπάνες εντός των τελευταίων είκοσι ετών και οι γείτονές της στον Ειρηνικό Ωκεανό προσπαθούν να συμβαδίσουν με αυτήν. Το Βιετνάμ, οι Φιλιππίνες, η Σιγκαπούρη, η Νότιος Κορέα και η Ιαπωνία αυξάνουν αδρά τις πολεμικές τους δαπάνες, ενώ η Ινδία έχει ξεπεράσει την Κίνα ως ο μεγαλύτερος παγκόσμιος εισαγωγέας όπλων όπως επίσης και ο μεγαλύτερος κατασκευαστής πολεμικών πλοίων. Οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να υπερασπίζονται την αξίωσή τους να ηγεμονεύουν επί του κόσμου ως η μεγαλύτερη στρατιωτική υπερδύναμη απέναντι σε έναν αυξανόμενο αριθμό δυνάμεων που την αμφισβητούν, δαπάνησε για τον αμυντικό της προϋπολογισμό το αστρονομικό ποσό των 640 δις δολαρίων μονάχα το 2013. Τούτο, ωστόσο, διόλου δεν εμπόδισε την Κίνα ως επίδοξη υπερδύναμη να βάλει τα δυνατά της για να ξεπεράσει τις ΗΠΑ, ει-

Ωστόσο, η Ευρώπη δεν είναι το μοναδικό μέρος στο οποίο οι ενδοϊμπεριαλιστικές συγκρούσεις εκδηλώνονται σφοδρά. Δίχως να λησμονούμε τα δεινά που υφίσταται ο κόσμος στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στη Συρία και αλλού η σφοδρότερη κούρσα εξοπλισμών από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου έχει ξεσπάσει στην Ασία.

δικά στην περιοχή του Ειρηνικού. Η εχθρότητα που επέδειξε σε διαμάχες ακόμη και για τις μικρότερες εδαφικές περιοχές, όπως, παραδειγματος χάριν, τα νησιά Σενκάκου/Ντιαογού, είναι ενδεικτική της οξύτητας των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων σε έναν κόσμο στον οποίο η διαρκής συσσώρευση όπλων και η στρατιωτικοποίηση αποτελούν την βασική προϋπόθεση της κρατικής κυριαρχίας.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΩΝ!

Στο εσωτερικό μέτωπο η εντεινόμενη παγκόσμια αναμέτρηση αντανάκλαται στην όλο και επιθετικότερη εθνικιστική προπαγάνδα και ρητορεία. Η ιδέα του έθνους πάντοτε ήταν και εξακολουθεί να είναι το βασικό προλαγανδιστικό στήριγμα της αστικής κυριαρχίας. Αποκρύπτει τον ταξικό χαρακτήρα του καπιταλιστικού συστήματος

Κυκλοφορεί προσεχώς «Το Ένζυμο» No 2- Περιοδικό των Συντρόφων Διεθνιστών

και ενθαρρύνει την ιδέα ότι οι υφιστάμενες συνθήκες (κράτος, πατρίδα, καπιταλιστική ιδιοκτησία κτλ.) αποτελούν έκφραση των κοινών συμφερόντων του λαού. Εν ονόματι της «εθνικής ανταγωνιστικότητας» κηρύσσεται η ανάγκη να γίνουν θυσίες, η κοινωνική ασφάλιση περικόπτεται και σφίγγει η μέγγενη της εκμετάλλευσης, ενώ η «εθνική ασφάλεια» χρησιμεύει για την νομιμοποίηση του μηχανισμού επιτήρησης και καταστολής και την απομόνωση των ανεπιθύμητων αμφισβητητών.

Η έννοια της προάσπισης της δημοκρατίας σημαίνει την αποδοχή και τη διάδοση του μύθου σύμφωνα με τον οποίο το κράτος αποτελεί έναν θεσμό ταξικά ουδέτερο. Η αντίσταση στον φασισμό θα πρέπει να αποτελεί μέρος ενός καθολικού αντικαπιταλιστικού αγώνα για την αποτίναξη κάθε μορφής αστικής κυριαρχίας.

Η συχνά επικαλούμενη υπεράσπιση των «εθνικών αξιών» ή της «εθνικής κουλτούρας» είναι πάντοτε ο εύκολος τρόπος για την ενίσχυση του ρατσισμού και την δράση εναντίον όσων δεν συμμορφώνονται με την κυρίαρχη σεξουαλική ηθική.

Η κοινωνική αποσύνθεση, η εξατομίκευση και η αυξανόμενη ανασφάλεια αποτελούν ανέκαθεν πρόσφορο έδαφος για την καλλιέργεια αντιδραστικών ιδεολογιών. Από το Εθνικό Μέτωπο στην Γαλλία μέχρι το κόμμα Γιόμπικ στην Ουγγαρία η ρατσιστική Δεξιά βρίσκεται σε άνοδο και αναζητεί ψήφους χρησιμοποιώντας ένα επικίνδυνο μίγμα ρατσισμού, αντισημιτισμού και κοινωνικής δημαγωγίας. Στην Ελλάδα, η νεοναζιστική «Χρυσή Αυγή» αποτελεί ανεπίσημο επικουρικό βραχίονα του κράτους και χάρη σε σημαντικά ερείσματα που διαθέτει μέσα στα σώματα ασφαλείας και τον στρατό έχει καταστεί απειλή για την ίδια την ύπαρξη των μεταναστών, πλαισιώνοντας την εφαρμογή του ταξικού πολέμου του κεφαλαίου κατά της εργασίας.

Ωστόσο, οι φασίστες δεν αποτελούν κάτι ξεχωριστό σε σχέση με την υφιστάμενη εθνικιστική δομή εξουσίας της αστικής κοινωνίας, αλλά οι ίδιοι είναι αναπόσπαστο μέρος της. Ο νεοναζισμός δεν εναντιώνεται ούτε αντιτίθεται στις κυρίαρχες συνθήκες, αντίθετα οξύνει το περιεχόμενο των ιδεολογιών που οι κρατούντες διαδίδουν σε καθημερινή βάση. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι άστοχη κάθε προσπάθεια καταπολέμησης των νεοναζιστών με στόχο την προάσπιση της δημοκρατίας. Η έννοια της προάσπισης της δημοκρατίας σημαίνει την αποδοχή και την διάδοση του μύθου σύμφωνα με τον οποίο το κράτος αποτελεί έναν θεσμό ταξικά ουδέτερο. Η αντίσταση στον φασισμό θα πρέπει να αποτελεί μέρος ενός καθολικού αντικαπιταλιστικού αγώνα για την αποτίναξη κάθε μορφής αστικής κυριαρχίας. Τούτο, ωστόσο, προϋποθέτει μια συνολική θεώρηση και κατανόηση των υφιστάμενων συνθηκών.

ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ

Έχουν περάσει ήδη επτά χρόνια από τότε που έσκασε η κερδοσκοπική φούσκα και η παγκόσμια οικονομία βυθίστηκε στην δίνη της ύφεσης. Όμως, παρά τις προβλέψεις για μια ταχεία ανάκαμψη, η κρίση έχει επιδεινωθεί. Το ήδη υπέρογκο χρέος γίνεται υψηλότερο, η αστάθεια αυξάνεται και η χρηματιστηριακή κερδοσκοπία ανθεί. Εν τω μεταξύ, κάποιιοι κάλλιστα μπορούν να επωφεληθούν από την όλη κατάσταση στοιχηματίζοντας το πότε θα σκάσει η επόμενη φούσκα. Όλα αυτά ανάγονται σε μια βαθιά δομική κρίση του συστήματος, η οποία βρίσκεται σε εξέλιξη επί δεκαετίες (στην πραγματικότητα αρχής γενομένης από την κατάρρευση του συστήματος σταθερών ισοτιμιών του Μπρέτον

Γουντς το 1971). Ο καπιταλισμός βρίσκεται στο τέλος ενός ακόμα κύκλου συσσώρευσης και ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να βγει από το χάος είναι η υποτίμηση της αξίας του υφιστάμενου κεφαλαίου. Την πρόωπη περίοδο του καπιταλισμού θα αρκούσαν μερικές σποραδικές πτωχεύσεις. Οι επιτυχημένοι καπιταλιστές θα αγόραζαν τα κεφάλαια των χαμένων σε εξευτελιστικές τιμές και το σύστημα θα άρχισε και πάλι τον κύκλο του.

Σήμερα όμως, παρά την αναδιάρθρωση της βιομηχανίας την δεκαετία του 1980, η μάζα του παγκόσμιου κεφαλαίου είναι τόσο μεγάλη, ώστε μονάχα μια μαζική υποτίμηση του [πραγματικού] κεφαλαίου θα μπορούσε να επιτρέψει στον καπιταλισμό, στο σύνολό του, να εγκαινιάσει έναν νέο κύκλο συσσώρευσης και να βγει το σύστημα από την κρίση. Μια τέτοια υποτίμηση θα απαιτούσε μια μαζική καταστροφή κεφαλαίου, η οποία θα μπορούσε να επιτευχθεί μονάχα με την υλική καταστροφή που μπορεί να προκαλέσει ένας παγκόσμιος πόλεμος. Παρ' όλο που οι πολιτικές και διπλωματικές προϋποθέσεις για έναν τέτοιο πόλεμο δεν υπάρχουν ακόμα, αυτός ο κίνδυνος γίνεται μεγαλύτερος μέρα με την μέρα.

Απέναντι σε αυτήν την πρόκληση η εργατική τάξη βρίσκεται σε μια θέση σχεδόν απεγνωσμένης άμυνας. Εδώ και δεκαετίες το κεφάλαιο προσπαθεί να αντισταθμίσει την πτωχική τάση του ποσοστού κέρδους του διαμέσου της γενικής αναδιάρθρωσης της παραγωγικής διαδικασίας (π.χ. μέσω της εισαγωγής της μικροηλεκτρονικής) και της μαζικής αύξησης του ποσοστού εκμετάλλευσης. Οι θέσεις εργασίας μετατοπίζονται σε χώρες με χαμηλούς μισθούς όπου οι άνθρωποι χύνουν τον ιδρώτα τους σε κάτεργα για μισθούς πείνας, ενώ οι εργαζόμενοι στα παραδοσιακά κέντρα του καπιταλισμού

Η εργατική τάξη πάσχει στο ζήτημα της οργάνωσης και της ενότητας. Η πολλαπλή διαίρεσή της σε συνδυασμό με την εξάπλωση των επισφαλών συνθηκών απασχόλησης αποτελούν ένα τεράστιο διακύβευμα για την ανάπτυξη της συλλογικής αντίστασης.

αναγκάζονται να δεχτούν χαμηλότερους μισθούς και επιδείνωση των συνθηκών εργασίας τους. Σε όλο τον κόσμο υπάρχει ένας αμείλικτος ανταγωνισμός που αποσκοπεί στην μείωση του μισθού δια της χρήσεως μεθόδων εκμετάλλευσης που θυμίζουν τον 19ο αιώνα. Προσωρινές δουλειές μερικής απασχόλησης με τις λεγόμενες «συμβάσεις μηδενικής ώρας»¹, «μίνι-τζομπς» και επίπλοστη αυτοαπασχόληση είναι μόνο μερικά παραδείγματα «δημιουργικών» μεθόδων που χρησιμοποιούνται για να υποδουλώσουν την εργατική τάξη στο κεφάλαιο. Η εργατική τάξη πάσχει στο ζήτημα της οργάνωσης και της ενότητας. Η πολλαπλή διαίρεσή της σε συνδυασμό με την εξάπλωση των επισφαλών συνθηκών απασχόλησης αποτελούν ένα τεράστιο διακύβευμα για την ανάπτυξη της συλλογικής αντίστασης.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΤΑΞΙΚΟ ΑΓΩΝΑ!

Δεν πρόκειται, ωστόσο, για ζήτημα μόνο οργανωτικού χαρακτήρα. Αντιθέτως, απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσει να πάρει σάρκα και οστά μια αποτελεσματική απεμπόληση της εργατικής τάξης είναι η από μέρους της πολιτική κατανόηση των στόχων και των προοπτικών του αγώνα. Θα είμαστε σε θέση να αντισταθούμε στα μέτρα λιτότητας μονάχα αν κατανοήσουμε ότι κάθε αντίσταση απέναντι στις επιθέσεις που πραγματοποιεί η άρχουσα τάξη εναντίον

¹ "zero-hour" contracts. Τέτοιες συμβάσεις, για παράδειγμα, αφορούν πάνω από ένα εκατομμύριο ανθρώπους στη Βρετανία, οι οποίοι πρέπει να είναι στη διάθεση του αφεντικού τους όλο το εικοσιτετράωρο για κάθε είδους εργασία.

του βιοτικού μας επιπέδου αποτελεί μέρος ενός παγκόσμιου αγώνα. Τούτο απαιτεί την ρητή απόρριψη όλων των εθνικιστικών ιδεολογιών και κάθε προσπάθειας να υποτάξουμε τα ταξικά μας συμφέροντα στα συμφέροντα οποιασδήποτε φράξιας της αστικής τάξης. Συγχρόνως είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε ότι ακόμα και οι νίκες που κατά καιρούς καταγράφουμε θα έχουν προσωρινό χαρακτήρα.

Καθίσταται ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι η μόνη δυνατότητα για να μπορέσει η ανθρωπότητα να έχει μέλλον είναι να μπει τέλος στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Η μόνη λύση είναι μια κοινωνία στην οποία θα έχει καταργηθεί το χρήμα, η εκμετάλλευση και το κέρδος και στην οποία η παραγωγή θα βρίσκεται σε αρμονία με την ανθρωπότητα και το περιβάλλον, μια κοινωνία η οποία θα βασίζεται σε ένα σύστημα παραγωγής που θα προορίζεται αποκλειστικά για την ικανοποίηση των ανθρώπινων αναγκών και όχι για το κέρδος. Αυτό είναι το είδος του κομμουνισμού που οραματιζόμαστε. Δεν θα έρθει από την μια μέρα στην άλλη. Και για αυτόν τον σκοπό μπορεί να αγωνιστεί μόνο ένα κοινωνικό κίνημα που θέλει συνειδητά να αποτινάξει τις σχέσεις κυριαρχίας.

Γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι η μόνη δυνατότητα για να μπορέσει η ανθρωπότητα να έχει μέλλον είναι να μπει τέλος στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

Έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας. Παρ' όλα αυτά, όσοι ενστερνίζονται την αναγκαιότητα για μια νέα κοινωνία πρέπει να κάνουν τα πρώτα βήματα για να ενώσουν τις δυνάμεις τους ως κομμουνιστικές μειοψηφίες μέσα στους κόλπους μιας διεθνούς και διεθνοποιημένης οργάνωσης. Μια τέτοια κομμουνιστική οργάνωση δεν είναι μια κυβέρνηση εν αναμονή, αλλά ένα απαραίτητο εργαλείο που θα μπορέσει να προσδώσει μια σαφή πολιτική προοπτική στον αγώνα για μια νέα κοινωνία. Αυτός ο αγώνας πρέπει να δοθεί παντού όπου η εργατική τάξη αναμετράται με τον καπιταλισμό. Ωστόσο, το ζήτημα δεν είναι να αντιπαλέψει κανείς τη μια ή την άλλη πτυχή του καπιταλισμού, αλλά απεναντίας να καταπολεμήσει το σύστημα στο σύνολό του. Οι αντιφάσεις του καπιταλισμού δεν πρόκειται να εξαλειφθούν. Θα οδηγήσουν στην περαιτέρω αύξηση της κοινωνικής ανισότητας, της εκμετάλλευσης, της καταστροφής του πλανήτη και των πολέμων, που σκορπίζουν τον θάνατο. Η απελευθέρωση του πλανήτη από αυτήν την μάστιγα δεν αποτελεί εύκολη υπόθεση. Όμως, κάθε φορά που ένας καινούργιος αγωνιστής στρατεύεται στον κοινό αγώνα για μια νέα διεθνοποιημένη ταξική οργάνωση πλησιάζουμε ένα ακόμα βήμα τον σκοπό μας. Ο σκοπός αυτός είναι μια ανθρωπότητα που θα αποτελεί μια ένωση ελεύθερων και ίσων ανθρώπων, στην οποία η ελεύθερη ανάπτυξη καθενός είναι η προϋπόθεση για την ελεύθερη ανάπτυξη όλων.

Για μια κοινωνία χωρίς κράτη και χωρίς τάξεις!

Διεθνοποιημένη Κομμουνιστική Τάση (ICT)

**Επισκεφτείτε
την ιστοσελίδα μας
[http://engymo.
wordpress.com](http://engymo.wordpress.com)
και την ιστοσελίδα της
Διεθνοποιημένης
Κομμουνιστικής Τάσης
www.leftcom.org**